

Sygn. akt X K 47/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant Mateusz Patelczyk

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2015 roku na rozprawie

sprawy **M. C.**, urodzonego (...) w P.,

syna M. i M. z domu S.

o wydanie wyroku łącznego,

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 25 stycznia 2005 roku w sprawie **XIX K 4/05** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 28 czerwca 2005 roku w sprawie **XIX K 585/05**, za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. na karę 40 stawek grzywny po 10 zł;
3. Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 8 sierpnia 2005 roku w sprawie **II K 1421/04** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat, zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;
4. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku X Zamiejscowego Wydziału Karnego w P. z dnia 20 października 2005 roku w sprawie **X K 428/05** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;
5. Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 19 sierpnia 2008 roku w sprawie **II K 20/08** za przestępstwo z art. 242 § 1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
6. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 11 sierpnia 2008 roku w sprawie **X K 716/07** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności;
7. Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 9 stycznia 2009 roku w sprawie **II K 265/08** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
8. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 15 marca 2011r. w sprawie **II K 1149/09** połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Gdańsku XIX K 4/05 i Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim II K 1421/04 oraz Sądu Rejonowego w Koszalinie w sprawie II K 20/08 i Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku X K 16/07;

9. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 1 stycznia 2015 roku w sprawie **X K 917/14** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

10. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2015 roku w sprawie **X K 689/15** za przestępstwo z art. 292 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę 30 stawek dziennych grzywny po 10 zł.

orzeka:

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 89 § 1b k.k. i art. 569 § 1 k.p.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach:

- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 1 stycznia 2015 roku w sprawie **X K 917/14**,

- Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2015 roku w sprawie **X K 689/15**

i wymierza skazanemu **M. C.** karę łączną 1 (roku) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczone skazanemu w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu;

III. w pozostałym zakresie orzeczenia zawarte w wyrokach ulegających połączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu;

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie umarza postępowanie w sprawie;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 z późn. zm.) w zw. z § 11 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 z późn. zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. w zw. z art. 624 § 1 k. p. k. zwalnia skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. C. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 25 stycznia 2005 roku w sprawie **XIX K 4/05** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 28 czerwca 2005 roku w sprawie **XIX K 585/05**, za przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. na karę 40 stawek grzywny po 10 zł;

3. Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z dnia 8 sierpnia 2005 roku w sprawie **II K 1421/04** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5 lat, zarządzone wykonanie warunkowo zawieszonyj kary;

4. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku X Zamiejscowego Wydziału Karnego w P. z dnia 20 października 2005 roku w sprawie **X K 428/05** za przestępstwo z 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w Koszalinie z dnia 19 sierpnia 2008 roku w sprawie **II K 20/08** za przestępstwo z art. 242 § 1 k.k. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
6. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 11 sierpnia 2008 roku w sprawie **X K 716/07** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności;
7. Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 9 stycznia 2009 roku w sprawie **II K 265/08** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
8. Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 15 marca 2011r. w sprawie **II K 1149/09** połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami Sądu Rejonowego w Gdańsku XIX K 4/05 i Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim II K 1421/04 oraz Sadu Rejonowego w Koszalinie w sprawie II K 20/08 i Sadu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku X K 16/07;
9. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 1 stycznia 2015 roku w sprawie **X K 917/14** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;
10. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2015 roku w sprawie **X K 689/15** za przestępstwo z art. 292 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę 30 stawek dziennych grzywny po 10 zł.

dowody: dane o karalności k. 33-34; informacjach o pobytach k. 19-22; odpisy wyroków k. 28—30, 40-43.

Zachowanie M. C. w trakcie odbywania kary określone jest jako regulaminowe. Skazany w czasie odbywania kary nie był karany dyscyplinarnie, był natomiast pięciokrotnie nagradzany za wykonywaną pracę. W stosunku do przełożonych zachowuje się zgodnie z wymogami, nie odnotowano aby przyjmował postawy autoagresywne lub agresywne. W środowisku współosadzonych funkcjonuje bezkonfliktowo. Skazany nie uczestniczył w żadnych programach resocjalizacji. Jest zatrudniony na terenie zakładu karnego nieodpłatnie jako pracownik gospodarczo – sprząający, z obowiązków wywiązuje się prawidłowo. Deklaruje krytycyzm wobec dokonanych przestępstw. Przyjęta względem niego prognoza penitencjarna jest pozytywna.

dowody: opinia o skazanym k. 18v.

Skazany jest rozwiedzony, przed osadzeniem mieszkał z konkubiną. Ukończył szkołę podstawową, ma wyuczony zawód lakiernika, samochodowego, w którym przed osadzeniem podejmował pracę. Skazany ma troje dzieci z małżeństwa, na które ma zasądzone alimenty w łącznej kwocie 900zł, oraz córkę z nowego związku. Od 25 roku życia nadużywał alkoholu, środków odurzających nie nadużywał.

dowody: wywiad kuratora k. 25-25v.

Sąd zważył co następuje:

Na początku swoich rozważań Sąd chce podkreślić, że od dnia 1 lipca 2015 roku ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, konstruując również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po dacie 1 lipca 2015 roku w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. I tak, norma art. 19 ust 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie M. C. został skazany m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2015 roku, który uprawomocnił się dnia 4 lutego 2016 roku w sprawie X K

689/15. Niewątpliwie zatem, w przedmiotowej sprawie zachodziła możliwość orzekania wobec niego w oparciu o nowe przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Sąd zważył dalej, że treść owego art. 19 ust. 1 w/w ustawy niewątpliwie rodzi pewne trudności interpretacyjne. Dotyczy to w szczególności rozumienia znaczenia zapisu "zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu". Sąd, orzekając w przedmiotowej sprawie, rozważał jego dwojaką interpretację. I tak, pierwsza z nich sprowadza się do uznania, iż samo wydanie (lub uprawomocnienie się) wyroku po 1 lipca 2015 roku umożliwia w sprawie o wydanie wyroku łącznego orzekanie w tym przedmiocie na podstawie przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w jej znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2016 roku i ze zmianami wprowadzonymi w dniu 15 kwietnia 2016 roku). Ów sposób rozumienia tego zapisu oznaczałby, że samo wydanie po 1 lipca 2015 roku prawomocnego orzeczenia, bez względu na rodzaj wymierzonej w nim kary, otwiera swoistą „furtkę”, pozwalającą na zastosowanie znowelizowanych przepisów art. 85 k.k. i kolejne (chyba, że Sąd uzna, iż korzystniejsze, stosownie do art. 4 § 1 k.k., są przepisy w ich uprzednim brzmieniu, tj. obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku). Druga z interpretacji tego zapisu jest w ocenie Sądu następująca: w przypadku wydania wobec skazanego po 1 lipca 2015 roku prawomocnego wyroku, Sąd, orzekając w sprawie o wydanie wyroku łącznego, obowiązany jest wpiერw stwierdzić, czy w oparciu o znowelizowane przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny możliwe jest orzeczenie kary łącznej z karami, prawomocnie wymierzonymi skazanemu do 30 czerwca 2015 roku, a dopiero następnie ma możliwość prowadzenia rozważań w oparciu o art. 4 § 1 k.k., czy winno nastąpić orzekanie w oparciu o uprzednio obowiązujące przepisy tego rozdziału czy też przepisy znowelizowane i która z kar łącznych (tj. wydanych w oparciu o tzw. przepisy nowe czy też stare) jest wobec niego korzystniejsza.

W ocenie Sądu, tylko ta druga interpretacja zapisu „zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy” jest prawidłowa i winna być stosowana. Warto przy tym zwrócić uwagę na zapis art. 575 § 1 k.p.k. Sąd miał na uwadze, że stosownie do utrwalonego orzecznictwa, art. 575 § 1 k.p.k. rozumie się w taki sposób, iż „o potrzebie wydania nowego wyroku łącznego w miejsce dotychczasowego, który wówczas traci moc, nie decyduje fakt ujawnienia się jakiegokolwiek kolejnego skazania tej samej osoby, nieobjętego dotychczasowym wyrokiem łącznym, lecz tylko takiego, który spełnia przesłanki z art. 85 k.k. i w związku z tym nadaje się do połączenia, bądź to ze wszystkimi, bądź co najmniej z jednym ze skazań objętych istniejącym wyrokiem łącznym, co powoduje, że dotychczasowy węzeł prawomocnie połączonych kar ulega rozwiązaniu. Tylko przy braku podstaw do zastosowania art. 575 k.p.k. uprzednie prawomocne zakończenie postępowania o wydanie wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone w obu sprawach stanowi negatywną przesłankę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej” (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 lipca 2013 roku, sygn. akt II KK 14/13). Zwrócić należy uwagę, iż „wydanie wyroku łącznego” oznacza w przepisie art. 575 § 1 k.p.k. de facto „orzeczenie nowej kary łącznej”, albowiem w przypadku braku podstaw dla orzeczenia nowej kary łącznej wydane orzeczenie nie ma charakteru wyroku łącznego (patrz choćby art. 572 k.p.k.). Ustawodawca nie mówi przy tym o „wszczęciu postępowania o wydanie wyroku łącznego” albo o „orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego”, lecz o „wydaniu wyroku łącznego”. W ocenie Sądu ową interpretację należy, per analogia, stosować również do zapisu art. 19 ust. 1 w/w ustawy nowelizującej. Użycie przez ustawodawcę stwierdzenia „orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem” oznacza zatem, iż ów nowy, prawomocny wyrok wymaga wydania nowego wyroku łącznego i orzeczenia nowej kary łącznej. Warto przy tym zauważyć, że treść art. 575 § 1 k.p.k. ulegała zmianie z dniem 01 lipca 2015 roku w sposób, który potwierdza powyższe konkluzje Sądu – jego uprzednie brzmienie mówiło bowiem o tym, że jeżeli po wydaniu wyroku łącznego zachodziła potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny tracił moc. Oczywiście jest przy tym, iż owa potrzeba wydania nowego wyroku łącznego i wydania nowej kary łącznej musi ujawnić się na tle znowelizowanych przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny; jest to szczególnie jasne przy uwzględnieniu cytowanego już art. 575 § 1 k.p.k. (choć ten ostatni ma charakter procesowy). Konkludując, w ocenie Sądu, prawomocne skazanie po 1 lipca 2015 roku umożliwia stosowanie przy orzekaniu w przedmiocie wydania wyroku łącznego przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich znowelizowanym brzmieniu (tj. obowiązującym po 1 lipca 2015 roku) jedynie wówczas, gdy według owych „nowych przepisów” kara wymierzona tym wyrokiem podlega łączeniu z karami prawomocnie wymierzonymi skazanemu

wyrokami wydanym przed 30 czerwca 2015 roku (tak też Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w sprawie o sygn. akt II AKz 124/16 z dnia 31.05.2016 roku).

Jak zaznaczono na wstępie w przedmiotowej sprawie wobec skazanego po dniu 01 lipca 2015 roku wydane zostało orzeczenie w sprawie X K 689/15 – wyrok w tej sprawie zapadł w dniu 15 grudnia 2015 roku. Co więcej, kara wymierzona w tej sprawie podlega wykonaniu i teoretycznie mogła podlegać, zgodnie z art. 85 § 1 – 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., łączeniu z karą wymierzoną mu w sprawie o sygn. akt X K 917/14. Niewątpliwie zatem Sąd dysponował możliwością stosowania wobec M. C. przepisów ustawy – kodeks karny, w jego brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 roku i zmodyfikowanym przez przepisy ustawy z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw. Sąd badał przy tym, stosownie do art. 4 § 1 k.k., możliwość połączenia kar wymierzonych skazanemu również w oparciu o przepisy ustawy – Kodeks karny w jej brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, uznał jednakże, że nie byłoby to względniejsze. Orzekając bowiem na podstawie przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny w ich brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 roku w ogóle nie byłoby możliwości połączenia kar orzeczonych po wydaniu wyroku łącznego w sprawie II K 1149/09, tj. w sprawach X K 917/14 i X K 689/15. Tym samym, w ocenie Sądu, stosowanie obecnie obowiązujących przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny, jest niewątpliwie względniejsze dla skazanego.

Sąd zważył dalej, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach. Przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 k.k. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 k.k. w obecnym brzmieniu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (§1). Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

W niniejszej sprawie przesłanki warunkujące możliwość wydania wyroku łącznego, w ocenie Sądu, zachodzą zatem w stosunku do następujących wyroków:

1. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 1 stycznia 2015 roku w sprawie **X K 917/14**;
2. Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z dnia 15 grudnia 2015 roku w sprawie **X K 689/15**.

We wszystkich tych przypadkach M. C. wymierzono kary pozbawienia wolności, a zatem kary, które można ze sobą połączyć. Nadto, żadna z tych kar w dniu 13 kwietnia 2017 roku, tj. w dacie wyrokowania, nie została jeszcze w całości wykonana.

Rozważając kwestię wysokości kary łącznej, jaka winna zostać orzeczona względem M. C. w miejsce skazań objętych wyżej wymienionymi wyrokami Sąd miał na względzie treść art. 86 k.k., wyznaczającego jej granice. Z przepisu tego wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (ewentualnie - kar łącznych, podlegających łączeniu, vide art. 86 § 4 k.k.) do ich sumy, nie przekraczając jednak w odniesieniu do kary pozbawienia wolności – 15 lat. Nadto uwzględniono regulację art. 89 § 1 b k.k., zgodnie z którą Sąd orzeka karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, przyjmując, że miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Co do zasady zatem, kara łączna pozbawienia wolności w tym wypadku powinna mieścić się w granicach od 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadmienić należy, że wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreślano dotąd, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma względem na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się

czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskości przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywy bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Dodany nowelizacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku przepis art. 85a kk wprost wskazuje zaś, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd doszedł do przekonania, iż wymiar kary łącznej za pozostające w zbiegu przestępstwa w tym wypadku winien zostać ukształtowany na zasadzie asperacji. W tam zakresie znaczenie miał fakt, iż przestępstwa te były popełniane w stosunkowo dużym odstępnie czasu, jak i okoliczność, że godziły w różne dobra prawne (czyny tak przeciwko mieniu, jak i przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji i wymiarowi sprawiedliwości). Nadto należało mieć na uwadze, jako okoliczności mające przemawiać za zastosowaniem zasady absorpcji, że skazany prezentuje zasadniczo właściwą postawę podczas odbywania kary pozbawienia wolności i w ocenie Dyrektora zakładu w którym przebywa jego prognoza penitencjarna jest obecnie pozytywna. W czasie pobytu w izolacji skazany był 5-krotnie wyróżniany nagrodami, nie był karany. Dodatkowo też, Sąd nie dopatrył się względem skazanego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji, wymierzył mu karę łączną stosując właśnie zasadę asperacji. Z tego też względu Sąd uznał, że wymierzona skazanemu kara łączna 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą adekwatną i sprawiedliwą.

W punkcie II wyroku w oparciu o treść art. 577 k.p.k. zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności, zaliczone w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu.

W punkcie III wyroku na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. (a contrario) pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach określonych w punkcie I wyroku łącznego Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Sąd, w dalszej części orzeczenia, na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

Sąd, mając na względzie treść art. 626 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków w postępowaniu sądowym, mając na uwadze to, że pozostaje w izolacji penitencjarnej, a jego obecne możliwości zarobkowe są znacznie ograniczone oraz na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 z późn. zm.) w zw. z § 2 ust. 3, § 14 ust. 5 i § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) orzekł o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu, które wyniosły w niniejszej sprawie 147,60 zł.

Sędzia SR Adrianna Kłosowska